

וקשה לי בירושלים. בגלל שזה יותר מדי. המעט מאוד נובע מכך שהחברה הדתית היא סגורה לפני זרמים תרבותיים מודרניים טכנולוגיים, ובתוך החברה מתנהל מאבק בין הזרם המודרני והמסורתי, וגופי לים בו הרבה חללים. אני חשבת שאוכל לשחק בין שני העולמות, אבל זה בלתי אפשרי. לכן אני מוצאת את עצמי בורח מכאן לירושלים, אל החברה המודרנית הר מתירנית, הפתוחה, התרבותית יותר. וכי שאני בירושלים אני מוצאת עצמי בורח לי כאן, אל החברה המסורתית, הסגורה. אני לא מוצאת מקומי לא פה ולא שם.

איבתיסאם, אשתו היפה של רפיק, לבור שה בלבד דרווי מסורתי. את ראשה מעט סרט מיספחת לבנה, כדרך הנשים הדרו

משבר הזהות התחיל כבר בבית הספר

זיות. אין היא יושבת עם האורחים, ונכנסת רק כדי להגיש קפה טעים להפליא.

כששואלים את רפיק מדוע איבתיסאם אינה מצטרפת אל האורחים, הוא אומר: „אשתי לא פולגת. היא לא מכניסה את האף שלה לכל דבר. בענייני המאבקים שלי היא גותנת לי הרבה כוח. היא לא מקשה עלי, לא מתנגדת, לא לוחצת אותי. היא אומרת לי, אם זה מה שאתה רוצה, וזה הראש שלך — יבושם לך. אני לא אוהבת את זה.”

„היא נמצאת חמישה ימים בשבוע לבד עם הילדים. אני חוזר הביתה רק בסוף השבוע. מצד אחד זה טוב, כי אני חוזר הביתה כמו מאהב צרפתי. מצד שני קשה לה בלי גבר בבית.”

„איבתיסאם אשתי היא אשה שיגעון. היא בוגרת בית-ספר תיכון, ולא יותר מזה, אבל השכלה לא רוכשים בבית-ספר. היא יודעת מה העניינים, ומעורה ביותר. היא שומרת מסורת, ואינה רוצה להיות יור צא-דופן בכפר. היא אשה עם שורשים עמוקים כאן.”

„קיבלתי מילגה להארווארד. היא לא רוצה לשמוע מזה, לא רוצה לנסוע לארצות-הברית. זה מפחיד אותה.”

„לפעמים היא באה אלי לירושלים. אנחנו בבלים בדרך כלל בדירה שלי, כי היא לא הולכת למסעדות והיא לא אשת בחימה. זה לא בראש שלה.”

„האם הייתי מסכים שתהיה אשתי בוהימה, אילו זה היה בראש שלה? לא! אני מכיר את אלא מהבהימה. לא הייתי רוצה שאשתי תהיה כמותן.”

„אהיה חיה פצועה”

כשהוא נשאל מה יעשה אם יפטר מהטלוויזיה, הוא אומר: „בשלב זה אני נוסע לגרמניה ולאוצות-הברית, ואשתי שם חודשיים. בגרמניה אערוך מסיבת עיתונאים, כדי לקדם את מכירת הספר, ובאוצות-הברית אהיה אורח הממשלה, כמו אלימלך רם, עמירם ניר ואהרד יערי לפני.”

„כשאחזור, אני חושב שאמצא עצמי שוב בחדשות. אין להם שום דרך חוקית לפטר אותי. הם ילכלכו אותי, יכפישו את שמי ולא יצליחו גם הפעם, כי תמיד יהיה מי שיוחזיר אותם שפיטורי יגרמו לבעיות.”

„הלוואי והיו קוראים את הספר, ורואים כמה אין להם קייס. אני רוצה להגיד להם שירדו ממני. נמאס לי! אם אפטר, אהיה חיה פצועה, ואז אני אכאיב יותר ממה שאני מכאיב עכשיו.” **שרית ישרי**

השוטרים הרגו בחשאי עורב - אך אינם בטוחים שזוהי

הציפור אשד גילויי שינאתה או אהבתה שיגעו את המדינה

האם נרצח

העורב?

בעיית העורב, שהסעירה את המדינה, לא פסחה על זרועי הדת. כבר ביום ה' ראשון הופיעה בבית נוריאלי עדת חסידים מכפר חב"ד, נציגי הרבי מלובביץ', שלא הפסיקו להתפלל. הם בדקו את המוזות בבית ומצאו שכולן פסולות — יש בתוכן ניירות-סתם במקום דיברייאלוהים-חיים. החסידים מיהרו להחליף את מקור הרע במוזות כשרות למהדרין, ולא שכתו להס-ביר לבאי הבית החרדים, שנגזרה גזירה משמים, ויש לעשות משהו כדי להעבירה. הם סילקו את התפילין, שמא, חלילה, זהו מקור הרע.

שרה נוריאלי, אמם של אריה וצילה, היתה מרוצה ממצבי-הרוח הטוב שהפיתו חסידי חב"ד בבית. „אני דווקא אוהבת חסידי חב"ד שלי היה חזן. הכניסו לנו הרבה שימחה בבית, ונורא כאב להם שמוכרים מוזות פסולות.”

שמעון אסייג, שכן ותיק מהשכונה, הוא חוזר בתשובה. „נעשתי דתי מס' 1 של המדינה”, הוא אומר. הוא היה איש הקשר בין אריה ובין הרב הזקן, ישראל אבר

איך העורב תוקף אותו. מזל שאמא שלי עובדת בבית-המישפט המחוזי, וכולם מכירים אותה. לא נתנו לה לעבוד בשקט. כל היום שאלו אותה אם זה הבן שלה, עם העורב.

„אריה למד לצבוע מאבא שלי. עשה

על הגג בקולנוע נוגה ביפו מתאספים העורבים. אנשי הטלוויזיה לא חדלו להציץ לנוריאלי „בוא ניגש לקולנוע”, הם ביקשו שוב ושוב, „ננסה עוד פעם”. הם ניגשו. העורב שמר על מרחק בטוח, כשהבחין שראיה מוקף מאות אנשים.

„אני בחורה שלא חסרות לה צרות. בעלי ברח לפני שלוש שנים מהבית, ומאז אין לי מושג איפה הוא. אני נשארת תקועה פה אצל הורי, ולא טוב לי. אבא שלי היה קבלן צבע, כולם אהבו אותו, גם אשתו של עקיבא נוף, מירה, העריצה אותו כש-

חסידים מכפר חב"ד, שהחליפו את המוזות בבית נוריאלי, הסבירו כי זו „סגולה” לתיסול הפרשה

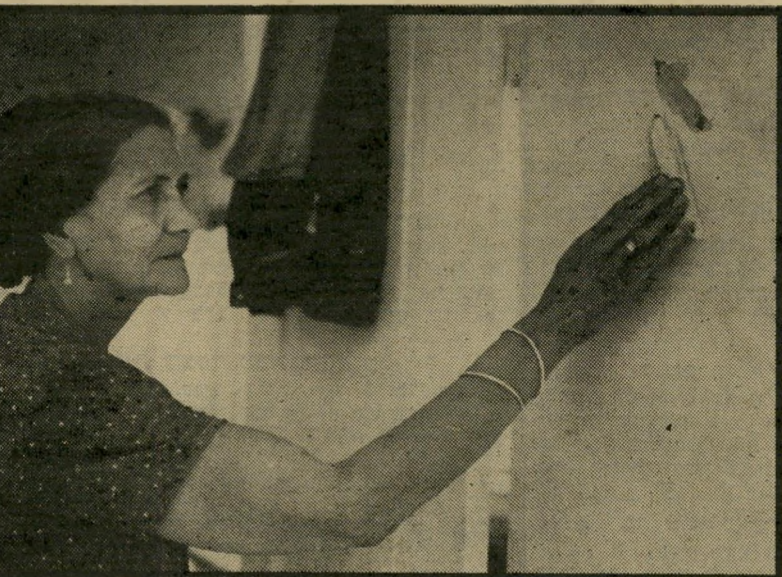
צבע לה את הבית. הוא סינק אותנו, ולא החסיר מאיתנו מאומה. לא נתן לנו לעשות שום דבר מרוב דאגה, עד שיום אחד נשבר ונכנס לדיכאון. לא עושה כלום, כל היום בבית יושב ולא מדבר.”

סקרנים רבים נהרו מכל רחבי הארץ לביתו של נוריאלי. „כל אחד בא לכאן עם העורב הזה, כאילו יש כאן סרט. זה זה צריך להיות כל הבלגן הזה? למה זה מעניין כל כך את כולם?” שואלת צילה ומוסיפה, „אף אחד לא האמין לאריה, האח שלי, גם אני לא. עד שראו בעיניים

„רק העורב הזה היה חסר, עם כל הצרות שיש לנו”

חצירה מנתיבות. בשם הרב ניסה שמעון לשכנע את שכנו, נוריאלי, שימחר ויסע לנתיבות (הרב ישלם את המונית). כי הרבי יודע במה דברים אמורים.

אומר אסייג: „אדם אכזר, שעשה צרות לאריה ושנפטר בינתיים, נשמתו נכנסה לגוף העורב, כל מה שהעורב רוצה הוא לבקש מתילה מאריה. אריה מוכרת לבוא

המוזות אשמה אומרים חסידי חב"ד, שמיהרו לביתו של נוריאלי, כדי לגלות את שורש הרעה. הם החליפו את המוזות, ובין תפילה לתפילה הסבירו לבאי הבית שנגזרה גזירה משמים, ושיש לעשות להעבירה.

לנתיבות, אצל הרב, והוא יעזור לו למצוא את הדרך. למחול לנשמה האומללה שלא מוצאת לה מנוח. אריה צריך לומר אחרי הרב: אני מוחל לך. אני מוחל לך. אני מוחל לך. וכל ההטרדות והאימה יפסקו.”

עבודות מדי פעם, היו קוראים לו אנשים שיצבעו להם את הבית, אריה בחור טוב, מה ששילמו לו היה לוקה, לפעמים עבד ממש חנם. לקח מאמא שלי כסף. זה בגלל העבודה בצביעה שנתקל עם העורב.”